

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 3. Vtrum unio Verbi facta sit in hypostasi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Habitum intelligunt indumentum: sed hoc iuxta eam metaphoram intelligendum; quā natura humana dicitur *Templum, Domus, Tabernaculum Verbi.*

Similitudines autem illę quas Patres adferunt, non exaquant rei veritatem; sed ex parte tantummodò eam explicant.

Obijciunt Secundò, Christus fuit à Patre defertus; vt patet Psalm. 21. vers. 2. & Marth. 27. vers. 46. Atqui filius Dei non potest à Patre deferri: ergo &c. Ita Theodoretus in 4. Anathematismo.

Respondeo; Filius Dei poterat deferri non secundum formam Dei, sed secundum formam ferri quam acceperat, dum à Patre non fuit protectus, & nullā consolatione refectus.

Obijciunt Tertiò, Verbum assumpsit hominem: ergo personam. Patet consequentia, quia nihil potest esse homo existens in rerum naturā, quin sit persona. Antecedens probatur, quia hoc sepe asserit Augustinus, vt libro de agone Christiano, cap. 11. & alibi. Et in Hymno: *Tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti Virginis uterum.*

Confirmatur Primò, Quia quod non est assumptum, non est curatum; vt Damasc. ait lib. 3. de fide cap. 6. ergo si persona hominis non est assumpta, non est curata.

Confirmatur Secundò, Quia Christus dicitur *Homo Deifer* à Basilio in Psalm. 59. Et, *Homo dominicus* ab August. lib. 83. qq. qu. 36.

Respondeo, Quidam non improbant illum modum loquendi: *Verbum assumpsit hominem*: vt Scotus, Bonauentura, imò Ludouicus Viues in lib. 9. de Ciuitate cap. 17. ridet Theologos cum improbant: Verum alij passim non probant propter Nestorianos: sed sibi inueniatur, piè est explicandus; nempe, vt homo, non rem assumptam, sed terminum assumptionis denotet, hoc sensu: *Assumpsit hominem*; id est, naturam humanam, vt esset homo: Sicuti si dicas, Rex assumpsit feruum, id est, conditionem ferulem. Vel ita intelligendus est ille loquendi modus, vt homo accipiatur pro naturā humanā; ad designandum integram naturam humanam esse assumptam.

Ad Primam Confirmationem: Damascenus tantum vult dicere, nihil ad rationem humanæ naturæ pertinens, esse relictum; quia alioqui non esset curatum; vt, si Verbum non assumpsisset verum corpus, vel veram animam rationalem, aut mentem humanam. Modus autem subsistendi humanæ naturæ proprius non pertinet ad integritatem naturæ.

Ad Secundam Confirmationem: Basilius non dicit Christum esse *hominem deiferum*, sed *carne esse deiferam*: quomodo etiam posset dici *Animiferæ*. Nec mirum, cum dicatur *Templum, Domus, Tabernaculum Dei*: nam in ea habitat diuinitatis plenitudo corporaliter, id est, tamquam in proprio corpore substantialiter vnito. Locutio autem illa: *Christus est homo dominicus*, reprehenditur à D. Thoma infra quæst. 16. art. 3. Et retractatur ab August. lib. 1. retract. cap. 29. nam erat Dominus per essentiam.

Obijciunt Quartò, In Deo natura & persona non differunt: ergo si est facta vnio in personā, etiam in natura: qui est error Eurychetis.

Respondeo, Inter naturam diuinam & personam, est quædam differentia virtualis seu emittens; quæ sufficit vt vnio dicatur facta in personā, non in naturā: Sicut sufficit vt persona generet, non naturā; vt persona sit incommunicabilis, non natura.

ARTICVLVS III.

Utrum vnio Verbi facta sit in hypostasi?

Sensus est: Utrum in mysterio Incarnationis, natura humana vnita sit diuinitati in eadem hypostasi.

Conclusio est affirmatiua. Et de fide, definita expressè in Synodo V. actione 4. can. 5. & in Synodo III. canone 3. & 4. Vide Diuum Thomam.

Notandum est hanc Conclusionem non differre à Conclusionem Articuli secundi, nisi verbis: Nam idem est hypostasis & persona; tantummodò nomen hypostasis est generalius; nam significat omne suppositum substantiæ, siue sit rationale siue irrationale: persona autem significat suppositum naturæ rationalis; quale est diuinum, angelicum, & humanum. Vnde ex parte substantiæ nulla est differentia inter personam & hypostasim; sed solum ex parte naturæ rationalis vel irrationalis. Cum ergo in Christo vtrique natura sit rationalis seu intelligens, si in ipso essent duæ hypostases, essent duæ personæ; essent enim duo supposita naturæ rationalis. Posuit tamen Diuus Thomas hunc Articulum propter quosdam, qui vel ignorantia significationis istarum vocum, vel certè declinandæ inuidiæ hæreses Nestorianæ, negabant quidem in Christo esse duas personas: tamen affirmabant esse duas hypostases; & ita sub alijs verbis hæresim eandem introducebant. Circa hunc Articulum occurrunt duo dubia.

DVBIVM I.

Quidnam hypostasis seu persona superaddat naturæ?

Missis varijs opinionibus, quas recenset Caietanus quæst. 4. art. 2. duæ sunt præcipuæ. Prior est, Hypostasim, seu suppositum, seu personam, nihil reale addere super naturam indiuiduam; sed solum duplicem negationem: nempe, non esse actu in alio, nec ad id aptum esse; scilicet aptitudine naturali: quæ duplex negatio sequitur intrinsicam perfectionem existentie, quam habet natura substantialis indiuidua; sequitur, inquam, nisi diuinitus præueniatur. Hanc sententiam tenet Scotus in 3. dist. 1. quæst. 1. artic. 3. & Gabriel distinct. 4. quæst. 1. in principio, quamuis ponat quadruplicem negationem includi in personā. Ab eadem sententia, in re non differt Durandus in 1. dist. 34. quæst. 1. & Henricus Quodlib. 4. quæst. 3. Ad eandem videtur omnino accedere Alexander Alensis parte 3. quæst. 4. memb. 6. & quæst. 6. memb. 3. & Bonauentura in 3. dist. 5. art. 2. quæst. 2.

Sed

17
2. Obiect.
quod Christi
fuit fuerit
à Patre
defertus.

18
3. Quod
assumpsit
hominem.

Explicatur

Quomodo
differens
hypostasis
& perso-
na.

Duplex
negatio
Scoti.

Improbabilis.

Sed plerisque hac tempestate hæc sententia videtur improbabilis. Primò, Quia si ratio personæ completur in negatione, non poterimus in Trinitate concipere tres positivas personalitates. Secundò, Non poterit suppleri per positivam personalitatem Verbi: quomodo enim negatio supplebitur per positivum quid? Tertio, Concilia ex eo quod humanitas sit assumpta ad alienam personam, concludunt ipsam carere propria personalitate: ergo caret aliquo positivo; alioqui nihil aliud dicerent, quam naturam assumptam non mansisse inassumptam; quod est ridiculum. Quarto, Ratio personæ pertinet ad complementum substantiæ: ergo non potest consistere in solis negationibus. Antecedens Probat, Quia si non pertineret ad substantiæ complementum, humanitas Christi esset substantia omni ex parte completa; ac proinde non posset uniri Verbo, nisi accidentaliter, quod omnino dici non potest.

22 Hypothesis superaddita naturæ proprietatem quandam positivam.

Altera sententia est: Rationem hypostatice addere naturæ proprietatem quandam positivam & realem, distinctam ab illa, non tamen tamquam rem à re: sed tamquam modum à re. Est communior sententia Doctorum hoc tempore. Eandem in re tenet Caietan. quæst. 4. art. 2. quamvis dicat distingui realiter à naturâ; sed intelligit, non tantum ratione: fallitur tamen, dum putat hunc modum esse priorem ipsâ existentia, tamquam necessariam dispositionem ipsius naturæ, ut sit apta existere.

23 Quatuor consideranda in suppositio creato.

Pro cuius intelligentiâ, Notandum est in omni supposito creato quatuor considerari posse: Primò, Natura specifica, quæ secundum se, est communis omnibus individuis. Secundò, Differentia individualis, quæ naturæ accedens constituit hoc individuum; v. g. hanc naturam humanam. Tertio, Existentia, quæ concipitur veluti modus naturæ individua, per quem ipsa est extra causas suas, & entitas actualis; nulla enim natura est capax existentia, nisi contracta ad esse singulare. Quarto, Considerari potest modus quidam illius existentia, ratione cuius natura existat per se, vel in alio. His positis,

24 Ratio hypostatice est modus existendi per se.

Existentia præcisè considerata, est indifferens ad esse per se, vel in alio.

Dico, Hunc modum existendi per se, esse rationem hypostatice. Primò, Quia ultimo complet existentiâ, facitque ut res per se existat, nulli alteri adhærens. Secundò, Quia existentia huius humanæ naturæ præcisè considerata, non includit in suâ ratione formali esse actu per se, aut esse in alio; sed ad utrumque quodammodo est indifferens: Sicut existentia accidentis præcisè considerata, non includit in ratione suâ formali esse actu in alio, vel esse per se; sed solum, esse extra suas causas: ergo hæc existentia potest utroque modo modificari. Atqui esse in alio, addit ipsi modum quemdam realem; cur non etiam esse per se addat illi modum realem? id est, ita esse, ut ei repugnet esse in alio: quod proprium est hypostasis seu suppositi.

Declinatorum exemplis. 1. Accidentium Eucharistia.

Tertio probatur & explicatur exemplis, quæ rem hanc non nihil elucidare poterunt.

Primò, Exemplo accidentium in Sanctissimâ Eucharistiâ: Sicut enim accidentia in Eucharistiâ; cum existunt sine subiecto, habent quidem eandem existentiam quam habebant cum essent in subiecto, non tamen habent eundem existendi modum: quia cum sunt in subiecto, existunt

in alio, in quo recumbunt, & à quo terminatur eorum existentia: cum autem existunt sine subiecto, habent alium existendi modum. Pari ratione, humana natura in Christo, & in nobis, habet diuersum existendi modum, licet existentiam omnino similem: in Christo enim humana natura existit in alio, nempe in personâ Verbi, à qua eius existentia terminatur; ideoque non constituit propriam personam humanam, cum suâ personalitate careat, nempe illo modo subsistendi in se: In nobis autem, non existit in alio, sed in seipsâ, terminans ipsa suam existentiam: unde habet alium modum, qui est, suam existentiam terminare, cum quo modo ipsa natura constituit personam humanam.

Secundò, Exemplo aliarum substantiarum. Nam gutta aquæ, dum suo termino clauditur, suam habet hypostasim; dum alteri adhærescit amisso suo termino, amittit hypostasim: atqui, hic terminus est quid reale; Nempe modus quidam materiæ & formæ, quo intra tales fines continetur, nec alteri potest adglutinari.

Tertio, Similes terminos inveniuntur in quantitate & in qualitatibus, quatenus intenduntur & extenduntur.

Itaque personalitas, seu ratio hypostatice, nihil aliud addit naturæ actuali in creaturis, quam modum illum existendi in se, secundum quem, res dicitur esse in se, & non in alio.

Porro hic modus est duplex; scilicet exterior quo substantia ita exterius terminatur, ut nulli alteri adhærescat tamquam pars integralis: & interior, quo substantia ita terminatur ut non adhærescat alteri sicut forma, aut sicut natura simul penetratiuè coexistens cum altero.

Dices; Illud, per se, non videtur ipsi existentia humanitatis aliquem modum superaddere; nam illa existentia, in sua ratione formali includit esse per se, cum sit esse substantia, quæ est res per se existens. Et confirmatur, quia accidentia in Eucharistiâ existunt per se, tamen verius est illis non accedere vllum novum modum positivum, quo per se existant: ergo neque hæc talis modus fingi debet.

Respondeo; Esse per se, quod est de ratione substantia, est idem, quod esse ita perfectum, ut non possit esse in alio, ut in subiecto: non tamen est de ratione eius, ut ita sit completum, ut nulli alteri possit adhærescere: siue, ut omnibus modis esse ipsius per se terminetur: alioqui genera & species substantiarum, non essent substantia, cum terminentur differentiâ individua: Item partes non essent substantia, quia adhærescunt alteri. Dicitur etiam potest, sicut existentia accidentis, non includit in suâ ratione, ut actu insit alteri; sed ut naturaliter apta sit, postuletque inesse: ita existentia substantia non includit ut actu per se sit, sed ut apta sit, postuletque natura sua esse per se.

Ad Confirmationem, Multi non sine ratione accidentibus extra subiectum positivum alium existendi modum tribuunt; unde ex opposito non rectè arguitur. An verò accidentia hæc extra subiectum, positivum alium existendi modum habeant, nos alibi dicemus.

Dices Secundò, Si talis modus requiritur ad substantiam: ergo substantia non subsistit per se, sed per modum illum necessarium.

Respondeo,

Inest mo-
dus ille na-
turaliter
subsistentia.

Respondeo; Ille modus naturaliter imbitur in ipsâ substantiâ actuali, tamquam intrinsecus terminus: Sicut superficies est in corpore; & omnes termini in rebus, quas intrinsecè terminant: & ideo substantia dicitur per se & non in alio terminari & subsistere. Potest etiam aliter responderi, vt num. præcedenti insinuauimus.

28
Vt & na-
tura ipsius
hypostasis.

Ex dictis patet Primò; Quàm sit probabile rationem hypostaticam esse modum positium essentia actualis; cum variè modificetur per esse in se, & esse in alio. Secundò patet, Personam seu hypostaticam nihil addere supra naturam indiuiduam, nisi illum modum per se. Tertiò patet, Quomodo personalitas sit complementum substantiale ipsius naturæ; tunc enim in ratione substantia est completa, quando per se terminatur. Quartò, Hunc modum non esse accidens, nec partem substantia vel naturæ rei; sed complementum sui terminum nature, qui ad genus substantia pertinet: Sicut terminus quantitatis ad quantitatem; modus inexistendi accidentis, ad genus illius accidentis. Vnde compositio istius modi cum naturâ, non est compositio accidentaria, sed substantialis; quia est compositio naturæ cum suo intrinsecò modo substantialis.

DVBIVM II.

Vtrum unio Incarnationis facta fuerit per modum unionis naturæ cum ratione hypostaticâ seu Subsistentiâ?

29
Natura
humana
immediatè
vnita est
subsisten-
tiæ Verbi.

Respondeo & Dico Primò, Vnione Incarnationis per se primò & immediatè copulata est natura humana, cum ipsa Subsistentiâ seu ratione hypostaticâ Verbi diuini: vnde semotis imperfectionibus, hæc unio facta est in modû vnionis naturæ cum suâ ratione hypostaticâ. Patet ex dictis. Ideò enim hæc unio dicitur personalis, hypostatica &c. quia est tamquam naturæ & Subsistentia, seu personæ. Item dicitur esse facta in personâ, in Subsistentiâ Verbi Dei; quia natura humana est in eadem personâ, in quâ natura diuina; & eandem accepit Subsistentiam quam habet natura diuina. Secundò, Quia humanitas Christi caruit propriâ personâ creatâ, & tamen non manit impersonata & avuòçatos, vt ait Damasc. lib. 3. cap. 9. ergo fuit personata à Verbo, illique tamquam rationi hypostaticæ vnita. Tertiò, Patet à sufficienti enumeratione, nam omnes alij modi vnionis substantialis fuerunt exclusi: non enim fuit conuersio vnus naturæ in alteram, nec unio per modum partium essentialium, neque etiam per modum partium integralium, vt per se constat: ergo, vt naturæ & suppositi.

Dices, Cur non vt existentia cum essentia?

Respondeo, Quia inter hæc non est propriè unio; nam essentia considerata vt distinguitur cõtra existentiam, non est quiddam in naturâ rerum existentium, sed solum quid potentiale existens in potentia obiectiua, quia est intelligibile & operabile, vnde non potest vniri alteri tamquam rei distinctæ. Deinde, quia humana natura in Christo habet propriam suam existentiam creatam, quâ est natura actualis extra suas causas, siue extra nihil, & terminus creationis: ergo implicat contradictionem, vt existentia increata ei lic vnatur, vt per illam formaliter existat. Sed plura hac de re infra quæst. 17.

Dico Secundò, Ex hac immediatâ coniunctione Subsistentia diuinæ cum naturâ humanâ, factum est vt etiâ duæ naturæ substantialiter manserint vnitæ in eadem Subsistentiâ seu personâ Verbi. Patet ex dictis; Nam humana natura fuit vnita Subsistentia diuinæ, ita vt hæc fuerit facta eius Subsistentia: natura autem diuina huic Subsistentia antea inseparabiliter erat coniuncta: ergo duæ naturæ sunt vnitæ in eadem Subsistentiâ, & eadem Subsistentia est Subsistentia duarum naturarum. Ex quo vltius sequitur: etiam in Christo sit tantum vna persona, tamen hæc est instar duarum, quatenus duarum naturarum existentiam terminat.

30
Natura di-
uina &
humana
vnitæ sunt
in vna
subsisten-
tia.

Sed contrâ hoc mysterium obijciuntur tria genera Argumentorum. Primum sumitur ex parte Verbi. Secundum ex parte naturæ: Tertium ex parte compositi. Ex parte Verbi

31

Obijcitur Primò, Si Verbum tribuit humanæ naturæ suam Subsistentiam: ergo Subsistentia Verbi est forma seu affectio humanitatis.

Obiectio-
nes ex par-
te Verbi
1. Quod
subsisten-
tia Verbi,
esset forma
humanita-
tis.

Patet Consequentia, Quia subsistere dicitur à Subsistentiâ, sicuti scire à scientiâ: atqui homo dicitur scire à scientiâ tamquam à formâ quadâ: ergo similiter à Subsistentiâ dicitur subsistere, tamquâ à formâ quadam humanæ naturæ. Confirmatur; quia subsistere humanæ naturæ pendet à Subsistentiâ Verbi: ergo secundum aliquod genus causæ: atqui non tamquam à causâ efficiente; quia causalitas effectiua est communis toti Trinitati: nec tamquam à causâ finali, vel materiali, vt patet per se: ergo tamquam à causâ formali.

Respondeo Negando Consequentiam: Subsistentia enim etiam naturalis non est propriè forma, vt fusè ostendit Scotus in 3. dist. 1. quæst. 1. sed est vltimus terminus & naturæ modus. Patet, quia materia nuda habet suam partialem Subsistentiam qua terminatur & in se exilit, tamen nõ habet aliquam formam. Similiter anima separata & Angelus habent suam Subsistentiam, non tamen habent aliquam formam substantialem qua informantur. Vnde compositio ex naturâ & Subsistentiâ, est alterius rationis quam compositio materia & formæ.

Resoluitur

Ad Probationem Conseq. Resp. Etsi in modo significandi similiter dicatur subsistere à Subsistentiâ, atque scire à scientiâ; in re tamen non est idem genus causandi. Nam etiam homo similiter dicitur à materiâ materialis, vti ab animâ dicitur rationalis; non tamen secundum idem causæ genus. Pari modo accidentia dicuntur subsistere per Subsistentiam subiecti; tamen hæc non est illorum forma vel materia.

Vnde ad Confirmationem Argumenti, Dico non omnem dependentiam pertinere ad aliquod genus causæ: Nam relatio pendet etiam à termino; non tamen secundum aliquod genus causæ propriè loquendo: refertur tamen ad illud genus causæ, cum quo maiorem habet affinitatem: & ita hæc dependentia humanitatis à Verbo, reducit ad causam formalem; dicitur enim humanitas subsistere Subsistentiâ Verbi, tamquam à causâ quasi formali.

Dependen-
tia huma-
nitatis à
Verbo, im-
propriè re-
ducitur ad
causam
formalem.

Obijcitur Secundò: Si humanitas subsisteret in Verbo, afficeret Verbum & quasi informaret: Nam natura est forma suppositi: atqui hoc reputat perfectio à Verbi diuini.

32
2. Obiectio:
quod hu-
manitas
afficeret
Verbum.

Cc ij Respondeo;

repugnat inclinationi naturali. Deinde hæc unio continet eminenter omnem perfectionem substantiæ humanæ: unde non tam est contraria appetitui naturali, quam consentanea; quia magis perficit naturam, quam propria substantia: quare Christi humanitas non proprie inclinatur ad substantiam creatam, cum meliori modo sit completa per increatum. Sicut appetitus recte ordinatus non appetit bona inferiora sibi commensa, quando illa possidet in bonis superioribus; maxime si illa meliora non possint cum inferioribus consistere.

Obijcitur Quartò, Illa substantia humanæ naturæ vel est accidens; & sic non potest suppleri per aliquid increatum: vel est substantia pertinet ad integritatem hominis; & ita Christus non erit integer & perfectus homo.

Respondet; Illam substantiam neque esse accidens propriè, neque substantiam, sed terminum & complementum substantiæ, ad genus substantiæ reductivè pertinet. Christus tamen propriè & completè est homo; quia hæc denominatio hominis, sumitur à naturâ, quæ in Christo est integerrima, & completa in ratione naturæ, licet non in ratione substantiæ.

Tertium genus argumentorum sumitur ex toto composito.

Obijcitur Primò, Videtur impossibile ut res tam infinitè distans, tam perfectè coalescant, ut resisteret quiddam per se unum.

Respondet; Si corpus & spiritus, qui tantum inter se distant, possint naturaliter uniri, ita ut etiam in unam naturam coalescant, cur virtute infinitè, ea quæ etiam infinitè distant, non poterunt coniungi, non quidem in unam naturam, sed in unam personam; præsertim cum idonea proportio non desit; omnis enim creatura est imago vel vestigium diuinitatis, ab eâ promanans, & per eam assidue consistens, per intimam suppeditationem ipsius esse.

Obijcitur Secundò, Ea quæ aliquid unum per se constituunt, debent esse eiusdem generis; alioqui daretur aliquid, quod neque esset creatum, neque increatum; atqui hæc extrema, scilicet Verbum & humana natura, nõ sunt eiusdem generis: ergo &c.

Respondet; Non est necesse ut extrema quæ uniantur sint eiusdem generis; ut patet in corpore & spiritu: nisi genus sumamus latè, ut comprehendat etiam rationem analogam. Quomodo etiam homo & Deus sunt eiusdem generis; quia sunt substantiæ. Vtrum autem illud compositum sit creatum, an increatum, dicitur Art. 7.

ARTICVLVS IV.

Vtrum persona vel hypostasis Christi, post incarnationem sit composita?

Respondet D. Thomas duabus Conclusionibus. Prior est: Persona Christi secundum id quod est in se, omninò est simplex. Altera: Persona Christi considerata secundum rationem personæ seu hypostasis, ad quam pertinet subsistere in aliqua naturâ, est composita. Ratio est, quia licet ibi sit unum subsistens, tamen est alia & alia subsistendi ratio. Vbi

Notandum est, Christi personam secundum se considerari, quando spectatur tantum, secundum ea quæ sunt ipsi naturalia: & sic considerata, est simplex; quia reperitur in illâ tantummodo natura diuina, & personalitas diuina, quæ nullam faciunt compositionem. Consideratur autem ut hypostasis seu persona, quando spectatur ut subsistens in aliqua natura, siue propria, siue alienâ; & sic est composita: nempe, si natura illa sit distincta.

Dicit autem in Christo esse duas rationes subsistendi; vel quia substantia Verbi subit rationem & vicem duarum substantiarum, dum duas naturas terminat: vel quia in Christo sunt duæ naturæ; quas ipse vocat duas rationes subsistendi: quia altera natura, est ratio cur subsistat perfectus Deus; altera, cur subsistat perfectus homo. Quamquam satis improprie dicatur in Christo esse duas rationes subsistendi: propriè enim tantum est vnica substantia, & subsistendi ratio; quamuis sint duæ naturæ, in quibus ipse subsistit. Sed est

D V B I V M.

An hæc unio fuerit vera compositio: & idcirco terminus resultans per hanc unionem, sit persona composita?

M Vlti DD. utramque simpliciter negant. Ita D. Bonaventura in 3. d. 6. a. 1. q. 2. Scotus ibidem q. 3. Durand. ibidem eadem qua st. & alij quidam. Ratio est, quia compositio includit imperfectionem in vtroque componentium.

Contrarium docet hic D. Thom. Pro quo Dico Primò, Unio incarnationis fuit vera & propriè dicta compositio ex substantia Verbi, & humanâ naturâ; ex quibus, hic homo Christus, qui est terminus huius compositionis, existit propriè compositus.

Probatur Primò, Ex Concilijs: Nam in V. Synodo c. 4. dicitur: Sancta Ecclesia unioem Verbi humana ad carnem secundum compositionem fatetur. Can. 7. Christus habet duas naturas, ex quibus est compositus. In Synodo VI. Actione 4. sub finem: Constat Christus & Christum ex duabus naturis compositum. Item Actione 11. in epistola Sephronij idem dicitur. Idem habetur in Concil. Rom. sub Martino I. Can. 8. Incarnationem secundum compositionem factam esse. Quo modo loquendi libenter utebantur Concilia propter hæresim Eutychemis, ut significaretur utramque naturam saluam mansisse in illâ coalitione.

Probatur Secundò, Ex Patribus: Dionysius c. 1. de diuinis nominibus: Supra modum, inquit, benignam (scilicet celebramus) diuinitatè: quia in vnâ personarum suarum, infirma nostra integrè verisimèque suscepit, ad se ipsam reuocans & adstringens humanitatem nostram; ex quâ ineffabiliter compositus est simplex IESVS, eternusque &c. Damasc. lib. 3. de fide c. 3. Substantialem dicimus unionem, quod duæ naturæ sint vnite in vnâ compositam Filij Dei hypostasim. cap. 4. Vnam hypostasin agnosceamus ex vtriusque naturæ compositam. Similia habet cap. 6. & 7.

Addo multos Patres vti nomine Mixtionis. Nazianzenus serm. de Paschate, Incarnationem vocat Mixturam. Tertull. lib. de carne Christi, dicit in Christo esse hominem mixtum Deo. Augustinus epist. 3. In illâ personâ, nempe puri hominis, Mixtura est corporis & animæ; in hac personâ, mixtura est Dei &

38
4. Obiect. quod Christi non esset perfectus homo.

Negatur.

39
Obiectio- nes ex parte copositi. 1. A distantia extremorum.

Refellitur.

40
2. Quod extrema debeant esse eiusdem generis.

Refellitur.

41

Christi persona secundum se considerari, quando spectatur tantum, secundum ea quæ sunt ipsi naturalia: & sic considerata, est simplex; quia reperitur in illâ tantummodo natura diuina, & personalitas diuina, quæ nullam faciunt compositionem. Consideratur autem ut hypostasis seu persona, quando spectatur ut subsistens in aliqua natura, siue propria, siue alienâ; & sic est composita: nempe, si natura illa sit distincta.

42
Quomodo in Christo sint duæ naturæ; quas ipse vocat duas rationes subsistendi: quia altera natura, est ratio cur subsistat perfectus Deus; altera, cur subsistat perfectus homo.

43
Quidam negant.

44
Christus est verè compositus, ex substantia Verbi & humana natura.

45
2. Ex Patribus.

Dicitur Mixtura.